ఔను నిజం

కప్పునిండా ఉన్నది టీ; స్పూన్ రవంత అలికిడికే పొరలి సాసర్‌లోకి పొలంగా ఒలికిపోయేటంత నిండా.

ఆవిరి తెరలు అతినాజూకైన తీవెలుగా చిరుగా మెలిపడుతూ అజంతా అల్లికల అందాలలోకి సాగేయత్నంతో...

బల్లమీద తలవంచి -- కప్పు అంచున పెదవులు ఆనించి...పీల్చి...చురుకు తగిలినచోట నాలికతో సంబాళించుకుని...ఊపిరి గుక్కపట్టి, తగనిప్రయత్నంతో... "భాయీ! అనుకున్నంత పనీ జరిగింది... చివరకు..." అని పళ్లసందులనుంచి ఊదాడు, శేఖరం.

సర్దుకు కూర్చుందామని, కొంచెం మసలేటప్పటికి... తనవిహెచ్చిన దక్షిణ నాయిక అయి...మన కుర్చీ... కొరకొరలాడింది... "ఎవరు అనుకున్నంత?", అన్నాను. ప్రశ్నలాగా కాకుండా.

అందుకు ఏమీ సమాధానం చెప్పలేక... ఊహాల కోసం చూపులతో నాలుగు మూలలా వెదకి... అనవసరంగా గొంతు కొరబారించుకుని... సవరించుకునే రొదలో కలిపి... "మేమిద్దరం పెళ్ళిచేసుకుందా మనుకుంటున్నాం..."అన్నాడు.

"నాకు తెలుసును"

"అని నాకు తెలియదే!"

"ఎవరిలోపం?...మరి ఇన్నాళ్లూ...నాకళ్ళకు మసగగా...కలువరేకులూ, చిగురు టాకులూ మెసలలేదు కాదోయ్... మన చూపు...దేవరుకులాగా మందగించలేదని మనవి... అని తప్పుగా అర్థం చేసుకోమోక...వయసులో నీకన్న పెద్దవాడను కనుక...సూచనలన్నీ కొంచెం త్వరగా పసికట్టానని భావార్థం...శుభం..."

"ఆ అమ్మాయి..."

"ఎవరో తెలుసునులే...ఇలా పిలు...ఓమారు చేయి అందించి...ఉలిక్కిపడక...అదుగో ఆచివర నిలుచుని నీకోసం వెదుకుతూంది; ఊహుఁ, చేయి విసరడం లాయకీ కాదు... చేయి పట్టుకుని నడిపించుకుని రా..."

అతడు తిరిగి వచ్చేలోపల...నేను బయటకు దూసుకున్నాను. ఇంకోగంటలో బ్లూమౌంటెన్ ఎక్స్‌ప్రెస్ కదులుతుంది; మళ్ళా రెండు నెలలదాకా తిరిగి రానుకదా.

2

రెండుగుక్కలకే కప్పు ఖాళీ అయిపోయింది. మరగ కాగిన పాలమీగడ అటూ ఇటూ పైఅంచులను అక్కడక్కడ అవరించి ఉన్నది. వంచినతలకు నిలువుబారున సిగరెట్ పొగ రాజుతూ ఉన్నది.

"అనుకున్నంత పనీ అయింది" అన్నాడు శేఖరం... కొంచెం కటువుగా.

"ఎవరు..."

"నీవు...నేను గ్రహించాను. మేమిద్దరం మళ్ళా... మొదట మనం పోట్లలో కూర్చున్నచోటికి వచ్చేటప్పటికి...నీవు మాయంకావడం అప్పుడు కష్టం వేసిందనుకోగాని...గమనించి సరిగా నడుచుకుంటే ఈ కరకర తప్పేదేమో..."

"ఏమో?"

"ఏమో?...ఎలా ఆమెను వరించానో...ఎందుకు నీ సహవాసంచేస్తూకూడా మేలుకోలేకపోయినానో... ఏమో?"

"ఏమో..."

"ఏమో కామోలుననుకునే...ఎంతకైనా...చేసినది తప్పుకాదని మనసును మోసగించుకుంటున్నాను. హనీమూన్‌కు...మసూరి వెళ్ళాము. ఆ నందనభోగం...అదే మొదలూ ఆఖరూ...అంత హృదయమిచ్చి విలుచుకున్న ఆనందానికి..."

"కష్టపడుతున్నానని చెప్పడానికి...కవిత్వంలోకి దించే ముచ్చట మనకు పూర్వాశ్రమంలో తీరిపోయింది... కాస్సేపు పత్రికావిలేఖరిపాత్రను ధరించి...నీకు యిష్టం వుంటే...అసలు గొడవ ఏమో చెప్పు."

"అదే తెలియకుండా ఉంది... ఆ అడ్డంకి తీరేఅంతవరకూ ఆమె కనపడకుండా ఒక నిమిషం వుండలేకపోయేవాడిని... ఇప్పుడు క్షణం నిలవలేను... కారణం తెలియదు... మే మిద్దరమూ పోట్లాడుకోమూ...మనసిచ్చి మాటా మాటా ఆడుకోము."

"బాగానే వుంది..."

"ఏమీ బాగాలేదనే నేను యిందాకనుంచీ మొరపెట్టుకుంటూన్నది. బోనులోపడ్డ చిట్టెలుక ఎదురుగుండా పిల్లి కాపలావుంటే ఎలా అటమటించుతుందో...అలా...నేను ఎటు మెసలినా... ఏపనిచేసినా...ఆమెచూపులు నా వెన్నువెంట...నాకు తెలియకుండా...ఏ అపార్థం బయటకు లాగుతూన్నవో అనే ఆరాటం..."

"నాయకుడు అనుకూలుడైనప్పుడు..."

"అందువల్లనే...యీ రగడ పెరుగుతూందేమో ననుకుంటూ ఒక్కొక్కప్పుడు. ఎంతదాకా వచ్చిందంటే... ఆమె నన్ను యిలా చిక్కి శల్యమయ్యేటట్టు చేస్తూన్నదని...ద్వేషించడంకూడా మొదలుపెడుతూన్నానేమో...నన్ను నే నెరగకుండానే..."

"చనవుగా దగ్గిరకు వెళితే..."

"బలవంతంగా బంధాలు వేసి...కముచుకుంటూన్నదనే...యింతబాధ. నన్ను ఏం చేయమంటావు?"

"నన్ను ఓపూట టీకి పిలవరాదూ?"

"పిలిచే తాహతు తప్పిపోయిందని తెలుసుకుని...ఎందుకు బాబా... ఈ దీనుణ్ణి యింకా నొప్పించడం?...ఇప్పుడల్లా...పిలిచేవేళకు...ఆమె కోరినరీతిగా...ఎదుటపడి... పురివిప్పి నాట్యం చేయడమే...యీ సాలభంజిక...కాని...నిన్ను నేను పిలువకపోనులే...ఎన్నటికైనా..."

3

యిద్దరికీ అందుబాటుగా టీపాట్ ఉన్నది... రెండో తడవ నిండిన కప్పులు...సమపాళంగా సగంవరకూ తరిగి ఉన్నవి...

"అనుకున్నంతా...అయింది..." మళ్ళా చాలా ఉత్సాహంతో ఆ మాటే రెట్టిస్తున్నాడు శేఖరం. "నేను...అలా అనుకోడానికి యిన్ని నెలలు పట్టినా ఆచరించే సత్తా అబ్బడానికి యింకా యింతకాలం అయినా...యిప్పటికి...లోపం అంతా మనలోనే ఉన్నది అని గ్రహించాను."

"రైట్..."

"అవును భాయీ! నా ఆశలకు...అప్పట్లో అంతులేకుండా చేసుకున్నందువల్ల యిన్ని అగచాట్లు రాకతప్పలేదు. మంజరి...హంసగమనంతో నేలమీద నడిస్తే అందం తక్కువౌతుందనా...ఆకాశంలోకి ఆ అమాయకురాలిని విసిరివేస్తే అంత అవకాశంలో రేగే ఆశలకు అంతు ఏమిటి? అక్కడనుంచి... ఆలింగనంకోసం ఆహ్వానించాలని కలవరింత..."

"గాలిపడగకు దారం వదిలినకొద్దీ...గాలి పోసుకుంటుంది...గిరికీకొడుతూంటే కళ్ళు అప్పగించి చూస్తుంటే...కాలు ఓచోట నిలవదు... మెడా చేయీ బెణకక మానవు..."

"అవును...అందులో హోరుగాలిలో అంత ఎగువకు పోనీయకూడదు. ధూకుడు ఎక్కువై తెగిపోతే... పడగ...ఎక్కడో చిక్కుకుని పాడైపోతుంది... దారం లుంగచుట్టుకు...చేతికి చివరకు ఏమీ మిగలదు."

"అలా అయేటంతవరకూ వచ్చింది... కాని, ఎవరో వెన్ను చరచినట్లుగా...ఎంతలో మెళుకువ వచ్చిందనుకున్నావు?...కళ్ళు తెరచినా...ఇంకా సాగిపోతూనే ఉంది, ఆ విచ్చుకత్తుల బరాబరి... కావ్యం...కామిని"

"ఎవరికి జయం?"

"ఎవరిత్రోవ వారిదైనతరువాత కాని...ఆ హోరు తగ్గలేదు...నేను...ఎంత..."

"అమాయకుడివి అయితే... కవివి కానేకావు; అర్భకుడివి. ఒక్కటేమాట. కావ్యం కావాలా... అందులో రసాల అలలమీద తేలిపోతూ ఊగడానికి హాయిగా...వెన్నెలా, కోయిలయీలా...మావినీడా... మెదిపి పుంజచేసి...కామినిగానిచ్చి...ఎగరవేయి...ఎటు దూసుకున్నా...మనసు దానితో... పరుగెత్తుతుంది. కలసి మెలసి...కాంతతో కాపురం చేయాలనుకుంటే...ఆమె చాయలకు... కావ్యాలాపాలను రానీయమోక. దేనికీ...దాని హద్దులు ఉన్నాయి...! ఎరిగి ఉపయోగించుకోటంలోవుంది, శిల్పం. పుస్తకాలలో...చిత్రించే దేవీమూర్తి విషయంలో...పూజ్యభావం.. దాసభావం..."

"అంతేనా...ఏరికోరివరించిన అమ్మాయిలో ఆ హంశలన్నీ అబ్బించుకుని..."

"ఉబ్బిపోదామనుకోవడంకన్న మరో పొరబాటు లేదేమోనని...అనుభవంమీద చెపుతున్నాను సుమా! మనలోవున్న 'మెసాకిజం'...ఈ జబ్బుకు కారణం. పుచ్చె విడిపోయేటట్టు...చేతిసత్తువకొద్దీ నెత్తిన ఒక పెట్టుపెట్టి...జుట్టుపట్టుకు చరచరా లాక్కునివెళ్లి...ఏ గుహలోనో... గృహిణిని ఏర్పాటుచేసుకున్న ఆదిమూర్తులకన్న...మనకేం సౌఖ్యముంది నిజానికి? వాళ్ళ కావ్యాత్మలముందు మన అలసార్భటులు ఏ మూలకు? ఆడది...స్త్రీ అనికూడా అనక్కరలేదు...గౌరవించినా, కామించినా...ఏమైనా...ఆమె...అంతవరకే..."

"మరి, మన స్మృతులు..."

"మనవైతే... యింతకాలం నిలిచేవికావు. మనువు చెప్పాడని... మనం చేతులు జోడించడం..."

"గాధ చాలా పెరుగుతూన్నది---"

"పెరిగింది గనుకనే... యింతవరకూ సాగింది. నీకు తెలిసిరావాలనే... నేను ఇంతవరకూ మెదలకుండా వూరుకున్నది. నీవే కాదు... కవి అనేవాడు ఎవడు సుఖపడుతున్నాడు?... అది ముమ్మాటికీ వాడిలోపమేననుకో."

"నిజమే... కాని తరచినకొద్దీ అయోమయంగా ఉంటుంది."

"అదే... కవిత్వానికి దారి. మళ్ళా మొదటికిరా. నీ కళ్ళ ముందర దేవి మూర్తులు ఎప్పుడూ మెలగుతూండాలనీ... వాళ్లు అందీ అందకుండా ఉండాలనీ... అందరూ వచ్చి... ఆ అమ్మాయిలో గూడుకట్టుకోవాలనీ... ఎందుకోయి కవిననుకుని అంత అహంకారం? నిన్ను చేసుకుని...నీ మామూలు సుఖదుఃఖాలలో భాగస్వామిని కావాలసిన పిల్లవంక...అర్థంచేసుకో. వీలులేని...అనిమేషదృష్టు లెందుకోయ్?... అస లక్కడ...నీ ఉబలాటమేకాని...అంతకన్న సరుకు ఎక్కువలేదోయ్! భగవంతుడు, దయతలచి పశుపక్షి గణానికి మెదడు తక్కువచేయబట్టికాని...అవికూడా ఆడజాతిని దేవీమూర్తులక్రింద మార్చి ఆకాశంలోకి వదిలితే...రంగా...ఆ కోలాహలం యిక చెప్పనా..."

"ఇంతటితో దయతలచి వదులుదూ"

"వదలకుండా...చక్కని సంసారివి అవుతావా?... అమరధామం పొలిమేరల్లో ఉంది కనుక... ఇంతదాకా బుద్ధి...అరవహోటలులో టీ ఇప్పించవలసి వస్తూంది. ఇక ఎన్నడైనా...మీ యింటికి విందనే!"

"కటువుగా లేదూ...అలా విసరడం..."

"కావ్య–కషాయిత అయిన కామినికూడా అంతేనని మనవి చేయడానికే ప్రభూ! తల నెరపు చూపినప్పటినుంచే...కావ్యాతపం...కామినీలోకం దేవీశీతలాన్ని ఊదరగా చెరిగేసింది... ఆదరణ రెచ్చిపోయి... ఎవరికి ఎవరు చిక్కాలో తెలియకుండా... చిక్కి పొలిపోయి ఎక్కడో చూసే.... గుణబద్ధ ప్రణయాలు... కాస్సేపైనాలేకుండా... టీ త్రాగి...ఎంతకాలమైంది–"

★ ★ ★